

Ének a nádasról

Nádas, bácskai rengeteg —
halott kalásszal lengeteg.
Álmodója nincsen.
Réti férgeknek rejtekül
feledte itt eretnekül
kucsmás gazda-isten.

Járják most órjás, meredt
nádvágó emberek.
Nyolc éie villan a dacnak.
Párát pipálnak,
csalnak dohogva,
és Ázsia szemöldökük bozontja
(ővükön manilla-madzag).

2.

A zöldhajú lány itt lakott,
emlékszem még utolsó
csókjára gyermekkoromból.
Most hasztalan hajlok föléje —
nem leng lány hínár-sörénye.

Ott lenn a kérges jég alatt
elszabadultan rajzanak
vén gyűrűs piócák,
dermedt vizisiklók.
Látom már: zenghet akárki
vartyogó békakirályfi
a tündérről, aki itt lubickolt.

3.

*Amott a csónak jeges bilincsbe verve,
ne legyen soha elúszni kedve.
Bevert bordáján fűrészselget a szél.*

*Hirtelen megrezzen a dárdás páka,
röptében lehull egy fagyott madárka.
Még megrebbenti szárnyát egy riadt kis ér...*

*Cyüngyszemében a vágy még fel-feltündököl.
Ó, szólna csak, és nyolc ököl
meleg barlangja fogja!*

*Elnémul, s véle a rengeteg.
Az a nyolc vén is tán elveszett —
a zöldhajú lány foglya...*
